A 55-
55-

സൃഷ്ടികർമ്മം വഴിക്കുള്ള

ലോകോല്പത്തി

"S. H. C. League"

Series No. 98] [January.

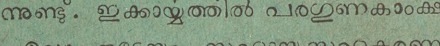
J. M. Press, Seminary—Puthenpally,

VERAPOLY.

1930.

നമ്മുടെ ലീഗും നവവത്സരവും

നാമേവരുടേയും ചെറുപരിലാളനങ്ങളേറ്റു വികസിച്ചു വരുന്ന 'ലിഗ്' ഇതാ നവവത്സരാരംഭത്തോടെ, ആകൃതിയിൽ ഏതാനും ചില മിച്ചറ മാറ്റങ്ങളോടുകൂടി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ അനുകമ്പയും ആദരവും അർഹിക്കുന്ന ഈ ചെറുസ്ഥാപനത്തിനു ഇനിയും ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ പരഗുണകാംക്ഷികളും ഉദാരമതികളുമായ എല്ലാവരുടേയും സഹായസഹകരണങ്ങളുണ്ടാകണമെന്നുള്ളതാണു ഞങ്ങളുടെ വിനീതാപേക്ഷ.

ലേഖനമാലിക

അധുനാതന കാലത്തെ മനുഷ്യമനസ്ഥിതിക്ക് ഏറ്റവും യോജിച്ച വിഷയങ്ങളേപ്പറ്റി, ശാസ്ത്രീയരീത്യാ പ്രതിപാദിക്കുന്നതും, സുലളിത കോമളഭാഷയിൽ, ഏവർക്കും സുപരിചിതനായ റവ. ഫാദർ സക്കറിയാസ് പൂവത്തുങ്കൽ അവർകളാൽ വിരചിതവുമായ "ലേഖനമാലിക" എന്നു ഈ ചെറുപുസ്തകം എല്ലാവരും വരുത്തി വായിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നാനാപ്രകാരേണയുള്ള മാഹാത്മ്യത്തോടു, ഇതിനിട്ടിരിക്കുന്ന വിലയെ തുലനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അതു തുലോം തുച്ഛമാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. വില നാ അണ മാത്രം.

ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതു മേൽവിലാസം,

ജെനറൽ സെക്രട്ടറി,

കൺവേർഷ്യൻ ലീഗ്

പുത്തമ്പള്ളി സെമിനാരി – വരാപ്പുഴ.

Always. Travancore, S. India.

സൃഷ്ടികർമ്മം.

ലോകം താനെ ഉണ്ടായോ?

ലോകം അടിക്കടി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവല്ലോ. മാറാമുള്ള വല്ലതിനും താനെ ആവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടോ?

ഇപ്പോൾ ഉള്ള ഭാവം മാറി മറെറാരു ഭാവം സ്വീകരിക്കുന്ന അല്ലെങ്കിൽ രൂപവ്യത്യാസം വരുന്ന ഒരു പദാർത്ഥ(ക)ത്തിനാണ് മാമുറാള്ളവസ്തുവെന്നു പറഞ്ഞതു്. അതിനു് എപ്പോഴും ഒന്നുപോലിരിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതു് ഇന്നു കണ്ടതുപോലെ നാളെയും ഇരുന്നേനെയല്ലൊ.

താനെ ഉണ്ടായവസ്തുഎന്നു പറഞ്ഞതു്: മറെറാന്നിന്റെ യാതൊരു സഹായവും ഇല്ലാതെഉണ്ടായതും, അതിൻവണ്ണം തന്നെ അന്യ ഉണയൊന്നും കൂടാതെ, മാറാമൊന്നും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നതുമായ ഒരു സത്തയാണ്. (ഖ) സ്വന്ത ഉണ്മയ്ക്കും നിലനില്പിനും ഇതരസഹായം എങ്ങാൻ വേണമെന്നു വന്നുപോയാല്പിന്നെ ആസത്തയെ താനെ ഉണ്ടായതു് എന്നു വ്യവഹരിച്ചുകൂടാ. തനിക്കു താൻ പോരും എന്നു വന്നാൽ പിന്നെ അതിനുള്ള ഭാരം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ഭാവം പകർന്നുകൂടാ; മാറാം അരുതു്; എന്നും എന്നേയ്ക്കും അതേ നിലതന്നെ ആകണം. തന്നാൽതാൻ എന്നു നിലയ്ക്കു വല്ല ഭംഗവും ഭവിച്ചാൽ ഉടൻ വരുന്നതുമറെറാന്നാൽ താൻ എന്നു മഹാനിഷാവസ്ഥയാണ്. എന്നാൽ മറെറാന്നാൽ എന്നതു പോകട്ടെ; തന്നാൽതന്നെയും തന്നിൽനിന്നും അതേമാതിരി ഒരു സത്തയെ അതിനുണ്ടാക്കരുതോ? എന്നു വല്ലവർക്കും തോന്നിയേക്കാം. ഈ വി

(ക) പദാർത്ഥം = ദ്രവ്യം, ധർമ്മി = Matter; (ഖ) സത് = Being.

ചാരം യുക്തിപൂർവ്വമല്ല. താൻ ആയിരിക്കുന്നതു വീണ്ടും ആകുന്നതു് എന്തിനു? തനിക്കുള്ളതുണ്ടോ ആരാനും കടം വാങ്ങു? ഇങ്ങനെയുള്ള കൊഴാമറിച്ചിൽ ഒന്നാംക്ലാസ്സതെകഴിയണമെങ്കിൽ തന്നാൽ താൻ ആയിരിക്കുന്ന സത്ത മാറാമറാതെന്നും, മാറാമുള്ളതൊന്നും തന്നാൽ താൻ ആകാൻ പാടില്ലെന്നും സമ്മതിച്ചേ തീരു. ഒന്നര ണ്ടു ദിഷ്ടാന്തങ്ങൾ സംഗതി കൂടുക്കൂടി വെളിവാക്കും.

പദാർത്ഥം നിത്യമല്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു് ഇളകുന്നു.

ഉദാഹരണത്തിനു നമ്മുടെ മേശമേൽ ഇരിക്കുന്ന മഷിക്കുപ്പിതന്നെയാകട്ടെ. അതു പലേ പരമാണുപ്രായങ്ങളായ അംശങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടായ ഒരു പദാർത്ഥമാണല്ലൊ. ശക്തിയേറിയ ഭൂതക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായമില്ലാതെ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കു കാണാൻ പാങ്ങില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര സൂക്ഷ്മതമങ്ങളായ ഈ അംശങ്ങൾ പ്രപഞ്ചപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗം കൂടിയാണു് എന്നുള്ളതിനു ശാസ്ത്രം സാക്ഷിയാണു്. മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന മഷിക്കുപ്പി അനങ്ങുന്നതായി നമുക്കു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതമങ്ങളായ അംശങ്ങൾ തീവ്രതരമായ ശീഘ്രതയിലാണു് ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും മറെറാരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു് ഇടമുറിയാതെ ചുറ്റിക്കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതും അനിഷേധ്യമായ ഒരു ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തംതന്നെ.

വാദത്തിനുവേണ്ടി മഷിക്കുപ്പിയുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളിൽ ഒന്നു നിത്യമെന്നതന്നെ കരുതുക. അതിനെ ഒരു പൊടിപ്പൻ മലയാളിപ്പയ്യന്റെ വേഷം കെട്ടിച്ചാൽ അവനുമായി ചില വർത്തമാനങ്ങൾനമുക്കു കൂടുക്കൂടി രസമുണ്ടാകും, പറയാൻ. അവനോ അരിസരസൻ; മിന്നൽക്കുട്ടൻ; മിടുമിടുക്കൻ; മില്ലുക്കാരൻ. ഒരു നൂറു മില്ലുക്കാരന്മാർ ഒന്നിച്ചു പാഞ്ഞാലും അവന്റെ ഒരു മിന്നായംപോലും കാണുകയില്ല. അത്ര പക്ഷിവേഗത്തിലാണു് അവൻ തിരിക്കുന്നതു്. നമുക്കു അവനെ ഒന്നു പിടിച്ചുനിറുത്തി ചിലതെല്ലാം ചോദിച്ചു നോക്കാം. 'ശ്രീമൻ, ഭവാൻ നിത്യനല്ലോ ആകുന്നു. എത്രനാളുണ്ടു് ഇങ്ങനെ ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്നു? അവിടുന്നു ഇപ്പോൾ എത്ര ദൂ

രം യാത്രചെയ്യുകാണും'? 'അതേ, ഞാൻ നിത്യൻതന്നെ. അളവറ്റകാലമായി * ഇങ്ങനെ ചുറ്റിത്തിരിയാൻ തുടങ്ങീട്ട്.' വിരുതന് അങ്ങനെയല്ലാതെ പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല എങ്കിലും മിടുക്കൻ ഉണ്ടായിട്ടല്ല ചെടിവെച്ചത്. മാന്യന്റെ യാത്ര അതിദീർഘവും ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠവും ആയിരുന്നെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. മുഖഭാവംതന്നെ തീരെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും തന്റെ യാത്രാദൂരം അളവറ്റതെന്നു പറഞ്ഞതു വാസ്തവമല്ല. ആ സൂക്ഷ്മാംശത്തിന് അതിദീർഘമായ ഈ കറക്കത്തിനിടയിൽ എത്രയെത്ര രൂപമാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നേരെയും വളഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും എത്രയെത്ര ചലനങ്ങൾ അതിനു സംഭവിച്ചു. അതു ഈ മഷിക്കുപ്പിയുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളിൽ ഒന്നായിത്തീരുന്നതിനു മുമ്പിൽ എത്രകാലത്തേയ്ക്ക് ഏതെല്ലാം പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ രൂപവ്യത്യാസങ്ങളുടെ എല്ലാം സ്ഥലകാലനിർണ്ണയം ചെയ്വാൻ പാടില്ലെന്നോ? ധാരാളം പാടുണ്ട്. സ്ഥലകാലനിർണ്ണയം ചെയ്യാമെങ്കിൽ എങ്ങനെ അതും അതിന്റെ പ്രവൃത്തികളും അളവില്ലാത്തതായിത്തീരും. ഇങ്ങനെ മഷിക്കുപ്പിയുടെ പരമാണുപ്രായമായ ആ അംശം ഒരു അളവറ്റ ദൂരം യാത്രചെയ്തില്ലെന്നു തെളിയുന്നു. ക്ലിപ്ത ദൂരത്തിനു ക്ലിപ്ത സമയമേ വേണ്ടൂ. ആകയാൽ മഷിക്കുപ്പിയുടെ സൂക്ഷ്മാംശം അളവറ്റകാലം അതായതു നിത്യമായി ചുറ്റിക്കറങ്ങിയിട്ടില്ല. ഇതുപോലെ ഏതു പദാർത്ഥത്തിന്റെയും ഇളക്കത്തിനു കാല അളവും അകല അളവും കുറിക്കാവുന്നതാണ്. ഘനവസ്തുക്കൾക്ക് ഇളക്കമില്ലെന്നുള്ളതു ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമെന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ സമസ്തപദാർത്ഥങ്ങളും അവയുടെ ഇളക്കങ്ങളോടുകൂടി ഒരുകാലത്തുണ്ടായവയാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടം; അതായതു് അവ നിത്യമല്ലതെ (കു)

ഇളകുന്ന വസ്തുവൊന്നും നിത്യമല്ല എന്നതിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ

---

* അളവറ്റതു് — അപരിമിതം = Infinite.
അളവുള്ളതു് — പരിമിതം = Finite.

(കു) ബാബു് ബി. സി. ബാനർജിയുടെ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു.

അനുഭവത്തിൽപെട്ട വേറൊരുദ്ദിഷ്ടാന്തംകൂടി പറയാം. അങ്ങു കിഴക്കുനിന്ന് ഒരു കഴുകനും ഒരു കാകനും പറന്നു നാം ഇരിക്കുന്ന വരാന്തയുടെ മട്ടുപ്പാവിൽ എത്തിയെന്നു വിചാരിക്കുക. അവ രണ്ടും നേർരേഖയിൽക്കൂടിപറന്ന നക്ഷത്രമണ്ഡലം, സൂര്യമണ്ഡലം ഇവയെല്ലാം കടന്ന ദ്യുലോകത്തിന്റെ കിഴക്കെ അറ്റത്തുനിന്നു വരുകയാണത്രെ. പ്രപഞ്ചം നിത്യമാണെന്നു പറയാമെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ നിത്യതതൊട്ടു പറക്കുന്ന രണ്ടു പക്ഷികളെ സംകല്പിക്കുന്നതും അസംഗതമാകുകയില്ല. നമുക്കു കഴുകനോടു ചോദിക്കാം. നീ എവിടെനിന്നു വരുന്നു? നേരെ കിഴക്കുനിന്ന്. എവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു? ഒരിടത്തും നിന്നല്ല. ഇന്നസ്ഥലത്തുനിന്ന് എന്നു് എനിക്കു പറയാൻവയ്യാ. നിത്യതതൊട്ടു അങ്ങനെ പറക്കുകയാണു്. ആകട്ടെ; ഇപ്പോൾ എത്ര ദൂരം പറന്നുകാണും? തുടസ്സം ഇല്ലാതെ അളവറ്റ ദൂരം. ഒരു വിനാഴികയിൽ എത്ര ദൂരം പോകുമെന്നു തോന്നുന്നു? ഉദ്ദേശം ഒരു നാഴിക. ഇപ്പോൾ ആകപ്പാടെ എത്ര നാഴിക ആകും? അളവറ്റ നാഴിക.

ഇനി കാകനോടാകട്ടെ നീ എവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു. ഞാനും കഴുകനും ഒന്നിച്ചാണു യാത്ര ചെയ്തതു്. ഏതു സ്ഥലത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടു എന്നു പറയാമോ? എങ്ങും നിന്നല്ല; നിത്യതതൊടങ്ങി ഞങ്ങൾ പറക്കുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ എത്ര ദൂരമായി എന്നറിയാമോ? കഴുകനെപ്പോലെതന്നെ അളവറ്റ ദൂരം. ഒരു വിനാഴികയിൽ എത്ര ദൂരം പോകുമെന്നു തോന്നുന്നു? അരനാഴിക. കഴുകൻ ഒന്നും നീ അരയും നാഴിക ആയപ്പോൾ കഴുകനേക്കാൾ പകുതി ദൂരമേ നീ യാത്ര ചെയ്തുള്ളു; അല്ലേ? അത്രേ ഉള്ളു. അത്രയുമേ എന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കൂ. എങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ യാത്രയുടെ അകലം രണ്ടും അളവറ്റതാണു്. അപ്പോൾ രണ്ടും സമമാണല്ലൊ? എന്താണു് സംശയം; നിശ്ചയമായിട്ടും സമമാണു്. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നിത്യതതൊട്ടു പറക്കുന്നവരല്ലയൊ? അപ്പോൾ മുഴുവൻ പകുതിയോടും, പകുതി അതിന്റെ ഇരട്ടിയോടും തുല്യമാണെന്നോ? തീർച്ചയായിട്ടും തുല്യമാണു്. ഒരു നിത്യചലനത്തെ നിങ്ങൾക്കു സ്ഥാപിക്കണമെങ്കിൽ ഇതും നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചേ തീ

ത്തു എന്നു മുട്ടയുകൂതി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ കാകൻ കൊട്ടിപ്പുറന്നു പോയി. അനേകമാറാണ്ടുകളോടു കൂടി ഇളകി മറിയുന്ന ഈ ലോകം നിത്യമാണെന്നു പറയുന്ന നമ്മുടെ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരേക്കാൾ എത്രമടങ്ങു യുക്തിയുക്തമാണു് ആ മിണ്ടാപ്രാവു എന്നു നോക്കണം!

ഇപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്ന ആക്ഷേപം ഇതായിരിക്കും. പദാർത്ഥങ്ങൾ നിത്യമായി ഇളക്കമില്ലാതെ കിടക്കുകയായിരുന്നു; പിന്നീടാണു് ഇളക്കം തട്ടി അതനങ്ങിത്തുടങ്ങിയതു്. ഈ പറയുന്നവർ പദാർത്ഥങ്ങൾ എങ്ങനെ നിത്യതയിൽ കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുകൂടി പറഞ്ഞു തരണം. നിത്യത്വം എന്നുവച്ചാൽ ആരംഭമോ അവസാനമോ ഇല്ലാത്ത കാലഘട്ടമാണു്. പദാർത്ഥം നിത്യമായി ഇളക്കമില്ലാത്തതായിരുന്നെങ്കിൽ അതു പിന്നീടു് ഇളകിയതെങ്ങനേ? ആ വാക്യത്തിൽ ഒരു കടും വിരോധോക്തി ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടു്. നിത്യത്വം ഒരിക്കലും ഒടുങ്ങുകയില്ല. അതിനു് എന്നും ഒരേ നിലതന്നെ.

പദാർത്ഥം നിത്യമായി അനങ്ങുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ നിത്യമായി അനങ്ങുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു പറഞ്ഞതെങ്കിൽ വല്ലതുമാകട്ടെ എന്നുവയ്ക്കാമായിരുന്നു. എങ്കിലും അതും ശരിയല്ല. അതു നിത്യമായി ഇളകുന്നുവെന്നു പറവാൻ പാടില്ലായെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. പിന്നെ നിത്യമായി ഇളകുന്നില്ലെന്നോ? അപ്പോൾ ഗലിലേയൊ ഗലിലേയിയുടെ എന്നു കൊട്ടിഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന 'മാജിരാ' 'എങ്കിലും ഇളകുന്നു'വെന്ന പ്രഖ്യാതവാക്യം എവിടെ കൊണ്ടുചെന്നെറിയും? ലോകവും ലോകത്തിലുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളും ഇളകുന്നുവെന്നുള്ളതു് അനുഭവസിദ്ധമല്ലയോ? ആകയാൽ പദാർത്ഥങ്ങളൊക്കെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ നിത്യമാകാൻ പാടില്ല എന്നു തീരുമാനമാണു ശരിയെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. (൬)

---

(൬) പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അനിത്യത്വത്തെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രം ഖണ്ഡിച്ചു പറയുന്നു. പ്രൊഫസ്സർ ചാർലസു എ. യങ്ങ് എന്ന പ്രകൃതിശാസ്ത്രവിശാരദൻ ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു: "സൂക്ഷ്മമായ എന്റെ പ്രകൃതിതത്വാന്വേഷണത്തിൽനി

പദാർത്ഥം നിത്യമായി ഇളകുന്നില്ല; നിത്യമായി ഇളകാതിരിക്കുന്നുമില്ല. പോകട്ടെ. എന്നാൽ പദാർത്ഥം കുറേനാളത്തേയ്ക്കു് ഇളകും; കുറേനാളത്തേയ്ക്കു് ഇളകാതിരിക്കും; ഇവ്വിധം അതു നിത്യമായി ഇരുന്നുകൂടേ? ഈ ആക്ഷേപവും സയുക്തികമല്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. പദാർത്ഥം ഇളകിയസമയം, ദൂരം ഇത്രയെന്നും; ഇളകാത്ത സമയം ഇത്രയെന്നും കണക്കെടുക്കാം. അളവുള്ള സമയം; ദൂരം ഇവ എത്രകണ്ടു കൂട്ടിപ്പെരുക്കിയാലും അളവറ്റതാകുകയില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു കണക്കുശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തമാണു്. ആകയാൽ പ്രസ്തുത സമയവും ദൂരവും അളവുള്ളതായിരിക്കുന്നതുപോലെ. അവയുടെ മൊത്ത സംഖ്യയും അളവുള്ളതാണു്. അളവുള്ളതൊന്നും നിത്യമല്ല. ആകയാൽ ഈ വഴിക്കും പദാർത്ഥം നിത്യമല്ല.

ഇങ്ങനെ ഇളകുന്ന പദാർത്ഥം ഏതുവിധം നോക്കിയാലും നിത്യമല്ലെന്നു കാണാം. ഇനി നമുക്കു് ഒരു പടികൂടി കടക്കാം.

മനുഷ്യാത്മാവു് നിത്യമല്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു മാറുന്നു

മനുഷ്യാത്മാവു് ഒന്നുകിൽ നിത്യമായി അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ നിത്യമായി ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സാക്ഷാൽ അതു തുടർച്ചയായി ഉയർച്ചയും താഴ്ചയുമുള്ള ഒരു സ

ന്നു് ഒരു പാഠം എനിക്കു തെളിവായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അതു ജ്യോതിർപുഞ്ജങ്ങളുടേയും ഭൂഗോളത്തിന്റേയും ഏതൽക്കാല സമ്പ്രദായം നോക്കിയാൽ, അവയൊന്നും നിത്യങ്ങളായി പാടില്ലായെന്നുള്ളതാണു്. അവയവകലകൾക്കൊക്കെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായും ഉണ്ടാകുന്നതായും നാം കാണുന്നു. ഒരിക്കൽ ഘോരമായി എരിഞ്ഞിരുന്ന സൂര്യഗോളത്തിന്റെ പ്രചണ്ഡമായ ഊഷ്മാവേറിയ തെന്തുരുകിയിരുന്ന ഭൂഗോളത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലതന്നെ നോക്കുക. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ഊഹാപോഹഗതിയെ പിമ്പോട്ടു ചായിച്ചാൽ പലാത്മങ്ങളുടെ ഒരു ആരംഭത്തിലും, മുമ്പോട്ടു തിരിച്ചുവിട്ടാൽ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഒരു അവസാനത്തിലും നാം ചെന്നുചേരും. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അന്തിമ പരിണാമം നവംനവങ്ങളായ സഞ്ചയങ്ങളും ഭൂഗോളങ്ങളുമായിരിക്കയില്ലെന്നു് ആർക്കറിയാം. ഇവിടെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വായ്ക്കു മൗനമുദ്ര വച്ചിരിക്കയാണു്."

(A text book of general Astronomy)

ത്ത'ആണ്. എങ്കിലും വാദത്തിനുവേണ്ടി അതു നിത്യമായി അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു വരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ അതു് ഇപ്പോൾ ന്യൂനത ഒന്നും ശേഷിക്കാതെ അളവറ്റ പൂർണ്ണതയേ പ്രാപിക്കണമായിരുന്നല്ലോ. എന്നാൽ അനുഭവം മറിച്ചാണ്. അളവറ്റ ഗുണത്തോടുകൂടിയ ഒരുത്മാവിനെ നാം കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടില്ല. ആകയാൽ ഈവശം കൊണ്ടു മനുഷ്യാത്മാവു നിത്യമല്ലെന്നു വരുന്നു. ഇനിമറുവശം മറിച്ചുനോക്കാം. അതു നിത്യമായി ക്ഷയോൻമുഖമായിരിക്കുന്നുവെന്നു സംകല്പിക്കുന്നതെന്നു. അതു നിത്യമായി ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അളവറ്റവിധം ശൂന്യാവസ്ഥയിൽ അതായതു് അതിന്റെ നാസ്തിത്വത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഇന്മയിൽ (non entity) എത്തുമായിരുന്നു. ഇതും അനുഭവവിരുദ്ധമാണ്. ആകയാൽ ഈവഴിക്കും അതു നിത്യമല്ല.

ഇനി ഇങ്ങനെ ആയിരിക്കും പറയാൻ പോകുന്നതു്. ആത്മാവിനു വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു സമാവസ്ഥയുണ്ടു്; അതിനാണു ഞങ്ങൾ നിത്യമെന്നു പറയുന്നതു്. പ്രസ്തുതന്യായം കൊണ്ടു് അതു നിത്യമെന്നല്ല; പ്രത്യുത, അനിത്യമെന്നാണു തെളിയുന്നതു്. ഒരിക്കൽ വൃദ്ധിയാണെങ്കിൽ അടുത്തപടി ക്ഷയമാണല്ലോ അതിനുണ്ടാകുക എന്നല്ലയോ പറഞ്ഞതു്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനും കാലഗണനം ചെയ്യാമെന്നു തീർച്ചതന്നെ. പദാർത്ഥങ്ങളുടെ നിത്യത്വവാദത്തെ ഖണ്ഡിച്ച അതേന്യായംതന്നെ ഇതിനും മതിയാകും. കാലഅളവുള്ളതൊന്നും നിത്യമല്ല. ആകയാൽ ഈ വാദവും യുക്തിഭംഗമുള്ളതാണ്. ഇപ്രകാരം മനുഷ്യാത്മാവു തുടർച്ചയായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ നിത്യമല്ലെന്നു സ്പഷ്ടം.

ഇളകുന്നതും മാറുന്നതുമായ പദാർത്ഥമൊന്നും നിത്യമല്ല.

ഇവിടെ സമയം നിത്യത ഇവരണ്ടും സംബന്ധിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു് അറിയാനുണ്ടു്. സമയം എന്നതു ഒരു പദാർത്ഥത്തിനു് അകമേയോ പുറമേയോ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ കാലഘട്ടമാണു. സാക്ഷാൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഉണ്മയുടെ കാലം സംഭൂത (നടന്ന) കാലമെന്നും; സംഭവിപ്പാൻ പാ

ട്ടുള്ള ഒരു ഉണ്മയ്ക്കുണ്ടാകാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന സമയത്തിനു സങ്കല്പകാലമെന്നും പേർപറയാം. സംഭ്രതകാലം എപ്പോഴും പരിമിതം അല്ലെങ്കിൽ അളവുള്ളതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഏതു പദാർത്ഥത്തിനും ഇളക്കവും മാറ്റവും ഉണ്ടെന്നു നാം കണ്ടു. ഈ ഇളക്കമാറ്റങ്ങൾ ഇത്ര ഇത്രയെന്നു കണക്കാക്കാം. കണക്കുള്ള ഏതും അളവുള്ളതാണ്. അളവുള്ള ഏതിന്റേയും ആകത്തുകയും അളവുള്ളതായിരിയ്ക്കും. ആകയാൽ മാറ്റമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്മയുടെ കാലത്തിനു അളവുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പദാർത്ഥവും, സജീവമാകട്ടെ നിർജീവമാകട്ടെ നിത്യമല്ല.

പദാർത്ഥം നിത്യമല്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിനു ചലനമുണ്ട്. മനുഷ്യാത്മാവു നിത്യമല്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിനു ഭേദഗതിയുണ്ട്. യാതൊരു പദാർത്ഥവും നിത്യമല്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ സദാ ചലിയ്ക്കുകയും രൂപഭേദപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ മാറ്റമുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉണ്മയ്ക്കു കാല അളവിൽ ഒരു ആരംഭമുണ്ടായി.

ഈ ഒന്നാമത്തെ ആരംഭത്തിനു അല്ലെങ്കിൽ ആവിർഭാവത്തിനു അതുതന്നെ കാരണം ആവാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒന്നു ഉണ്ടായിട്ടു വേണമല്ലൊ, അതു പ്രവർത്തിക്കാൻ. ആകയാൽ അതു് ആദിയില്ലാത്ത, മാറ്റമില്ലാത്ത. നിത്യമായ, താനെ ഉണ്ടായ ഒരപൂർവ്വ സത്തയാൽ സൃഷ്ടമാകണം. ഇവിടെ സന്ദേഹവാദികളാണു് എടുത്തു പിടിക്കുന്നതു്. അവർ പറയുന്നു: "മാറ്റമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഒരു അപരിമിത ശൃംഖലയെ നാം ലോകത്തിൽ ഉത്പ്രേക്ഷിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഈ അളവറ്റ ചങ്ങലയുടെ ഒരു കണ്ണി അടുത്ത കണ്ണിയുടെ കാരണഭൂതമായി നിൽക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അളവറ്റ കണ്ണികളും അവ ഒന്നു ചേർന്നു് ഒരു് അളവറ്റ ശൃംഖലയും ഉണ്ടായി. ഇതാണു ലോകം. അല്ലാതെ ദൈവസൃഷ്ടമെന്നു് ആർക്കറിയാം". ചങ്ങലയ്ക്കു കണ്ണിയും ക

ണ്ണിക്കു് എണ്ണവുമുണ്ടു്. എണ്ണമുള്ളതു് അളവുള്ളതത്രെ. അളവുള്ളതു് എത്ര കൂടിയാലും അളവുള്ളതുതന്നെ ആയിരിക്കയുള്ളു. ആകയാൽ അളവറ്റ ചങ്ങല എന്നു പറയുന്നതിൽ വിരോധോക്തിയുണ്ടു്. അളവറ്റ ചങ്ങല ഇല്ലെന്നു് അർത്ഥം. അതുകൊണ്ടു മാറ്റമുള്ള സമസ്ത പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും മൂലകാരണം മാറ്റമില്ലാത്തതും സദ്വസ്തുവും നിത്യവുമായ ഒരു സത്തു് ആയിരിക്കണമെന്നു് അനുമാനസിദ്ധം. ഈ സത്തയാണു സൃഷ്ടാവായ ദൈവം. ആകയാൽ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതും അതു് ഉരുണ്ടുവീണു് അസ്തമിക്കാതിരിപ്പാൻ ശക്തിമത്തായ തന്റെ കരങ്ങളാൽ താങ്ങുന്നതും ദൈവം അത്രെ.

സൃഷ്ടികർത്താവല്ലാതെ പദാർത്ഥം ഉണ്ടാകയില്ല.

സൃഷ്ടിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ ഒരു പദാർത്ഥത്തെ, അതിന്റെ യാതൊരംശലേശവും ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു അവസ്ഥയിലും ഒരു കാലത്തും അതായതു് അതിന്റെ നാസ്തിത്വം അല്ലെങ്കിൽ ഇന്മ (non-entity)യിൽനിന്നു് അതിനെ ആവിർഭവിപ്പിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടാക്കുക എന്നർത്ഥമാണു്. ഉത്പാദനം, അംകുരണം, രാസയോഗം, ഉത്കിരണം, ചിത്രണം, സഹകരണം, സംകരണം ഇത്യാദി പലേതരപ്രകരണങ്ങളാലും പ്രവർത്തനങ്ങളാലും നവംനവങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങൾ ഇഹലോകത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുന്നതായി നാം ദിവസേന കാണുന്നു. ഇത്ര അംശം പാഷ്യജനകവാതം ഇത്ര അംശം അമ്ലജനകവാതത്തോടുകൂടി ഒന്നിച്ചാൽ വെള്ളമെന്ന പദാർത്ഥം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സൃഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളുടെ പുനരാവിർഭാവത്തെപ്പറ്റിയല്ല ഇവിടെ പ്രശ്നം എന്നു നാം ഓർക്കണം. ഒന്നാമത്തെ പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കാരണത്തെപ്പറ്റിയാണു നാം ഇവിടെ ചെയ്യുന്ന വിചാർച്ച. ഒന്നാമത്തെ കാരണം സൃഷ്ടികർത്താവേ ആകാവൂ എന്നത്രെ നമ്മുടെ വാദം.

സൃഷ്ടിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ ഒരു പദാർത്ഥത്തെ ഇന്മയിൽനിന്നു് ഉണ്ടാക്കുക എന്നാണല്ലൊ പറഞ്ഞതു്. എന്നാൽ പദാർത്ഥം അതിന്റെ ഇന്മയിൽനിന്നു് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണു്. ആകയാൽ അ

തു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. ഈ വാദമുഖത്തിന്റെ ഉത്തരപക്ഷം അതായതു പദാർത്ഥം അതിന്റെ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടുവെന്ന ഭാഗം തെളിയിപ്പാനുള്ള ഭാരം നമുക്കുള്ളതാണ്. പദാർത്ഥം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടുവെന്നു പറയുമ്പോൾ, അതിനു സ്വന്തം ഉണ്മ (existence) ലഭിച്ചതു വേറൊന്നിൽ നിന്നാണ് എന്നതു നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. എല്ലാറ്റിനും ഒരു കാരണം വേണമല്ലോ. ഈ ആദിമ പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഉണ്മയ്ക്കുള്ള കാരണം ഒന്നുകിൽ അതു തന്നെയോ അല്ലെങ്കിൽ അതിൽത്തന്നെയോ ഉണ്ടാകണം. ഇതൊന്നും അല്ലെങ്കിൽ പുറത്തുനിന്നു വരണം. തന്റെ കാരണം താൻ തന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ തന്നിൽത്തന്നെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു സ്വയംഭൂ എന്നതിന്റെ ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണാകുക. അതു ദൈവമായിപ്പോകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവം ഒഴിച്ച് ഒരു പദാർത്ഥവും തന്നാൽത്താനൊ അഥവാ സ്വയംഭൂവോ ആകുന്നില്ലെന്നു നാം ഉപരി കണ്ടുകഴിഞ്ഞതാണ്. അകയാൽ പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഉണ്മയ്ക്കുള്ള കാരണം പുറത്തുനിന്നു വരണം. അതാണു പദാർത്ഥത്തെ പുറമേനിന്ന് ആരോ ഉണ്ടാക്കി അല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞതു്.

പദാർത്ഥം ഒരു ബഹിർക്കാരണത്താൽ സൃഷ്ടമായി എന്നു മാത്രമല്ല നമുക്കു കാണിപ്പാനുള്ളതു്. സൃഷ്ടി ഇന്നയിൽ നിന്നാണ് എന്നുകൂടി വരുത്തണം. ഈ മൂലപദാർത്ഥം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനു വേറൊരു പദാർത്ഥം വേണ്ടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു് അവശ്യം മാറാമുള്ളതും, സാക്ഷാൽ ഇതിനാലെ (ഒന്നാമത്തെ പദാർത്ഥാല്പാദനത്താൽ) തന്നെ മാറ്റം സംഭവിച്ചതുമാണ്. മാറാമുള്ളതു നിത്യമല്ലല്ലൊ. അകയാൽ ഈ പദാർത്ഥത്തിനും മൂലം വേണം. ഇങ്ങനെ പോയിപ്പോയി ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന അവസ്ഥയിൽ, ഒന്നിൽ നിന്നും ഉണ്ടാക്കപ്പെടാത്ത ഒരു മൂലപദാർത്ഥത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനത്തു നാം എത്തിച്ചേരുന്നു. കാര്യകാരണങ്ങളുടെ ഒരു അളവറ്റ ശൃംഖല ഒരു അസംബന്ധപ്രസംഗമായി നാം തള്ളിയിരിക്കയാൽ മൂലപദാർത്ഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുള്ള യുക്തി മാത്രം അതിന്റെ ശൂന്യാവസ്ഥയിൽനിന്നുള്ള സൃഷ്ടിയാണ്.

ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ.

സൃഷ്ടിവാദം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലപ്രമേയത്തെ പ്രതികൂലിക്കുന്നു. ഇന്നയിൽനിന്ന് ഉണ്ടായില്ല (നാവസ്തു നോവസ്തുസിദ്ധി Ex nihilo nihil fit) എന്നതു് ഒരു തത്വശാസ്ത്രമൂലപ്രമാണമാണ്. ആകയാൽ പദാർത്ഥങ്ങൾ അവയുടെ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നു പറയുന്നതു വെറും കമ്പമാണ്.

സിദ്ധാന്തം ശരി; പ്രയോഗം പിശക് എന്നാണു പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഇതിനു കൊടുപ്പാനുള്ള പ്രത്യുത്തരം. ഇന്നയിൽനിന്ന് ഉണ്ടായില്ലാ എന്നതു് നൈമിത്തിക ശാസ്ത്രത്തിലെ (Philosophy of Causation) നിഷേധിച്ചു കൂടാത്ത ഒരു പ്രമേയം മാത്രമാണ്. ആ ശാസ്ത്രം തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഭേദഗതികൾക്കും രൂപവ്യത്യാസങ്ങൾക്കുമുള്ള കാര്യകാരണങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു സവ്വപ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. സൃഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളിൽ എതെങ്കിലും ഒന്നില്ലാതെ മറെറാന്നുണ്ടാവാൻ പാടില്ലെന്നു മാത്രമേ ആ തത്വംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ. അതായതു് ഒരു പുതിയ വസ്തു ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതിനു് ഒരു നിമിത്തകാരണ (Efficient Cause ഘടത്തിനു കുലാലനെപ്പോലെ)വും രണ്ടാമതായി ഒരു ഉപാദാനകാരണ (Material Cause ഘടത്തിനു മൃത്പോലെ)വും ഉണ്ടാകണം എന്നേ ആ തത്വത്തിനു പാഠമുള്ളൂ. ഈ സംഗതികൾ മനസ്സിൽ നിൎത്തിക്കൊണ്ടു് ആ തത്വം താഴെകുറിക്കുംപ്രകാരം വായിച്ചാൽ ശരിയായ പ്രയോഗമാകും. ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു് (അതായതു് കുശവനും(—നിമിത്തകാരണം) മണ്ണും(—ഉപാദാനകാരണം) ഇല്ലെങ്കിൽ ഇവയുടെ ഇന്നയിൽനിന്നു് എന്നർത്ഥം.) ഉണ്മ (അതായതു് കുടത്തിന്റെ (കായ്മ—ഉണ്മ) ഉണ്ടാകുകയില്ല. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതി നിരയ്ക്കുള്ളിലുള്ള സംഭവങ്ങളും അവയ്ക്കുള്ള കാരണങ്ങളും നിയമങ്ങളും നിരീക്ഷണം ചെയ്യുകയാണു നൈമിത്തിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഉണ്മയുടെ തത്വശാസ്ത്രം (Philosophy of Existence) അതിന്റെ അതിൎത്തിക്കപ്പുറമുള്ള ഒന്നാണു്. ഉണ്മ അഥവാ അസ്തിത്വശാസ്ത്രത്തിലാണു നാം ഇപ്പോൾ വിഹരിക്കുന്നതു് എന്നു് ഓൎക്കണം. അതായതു് മുമ്പില്ലാതിരുന്നതും താനെ ഉ

ണ്ടാവാൻ പാടില്ലാതിരുന്നതുമായ ഒന്നാമത്തെ പദാർത്ഥം, സൃഷ്ടിവഴിക്കല്ലാതെ;— ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് ഉണ്ടായുണ്ടാകുന്നതേ— സംഭ്രമാകർഷിയല്ലായെന്നാണ് നാം സമർത്ഥിക്കുന്നത്. സൃഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളുടെ കായ്ത്തിൽ ഇന്നതിൽനിന്നു ഉണ്ടാവാടില്ലായെന്നും നാമും സമ്മതിക്കും.

ഉപരിപ്ലവജ്ഞാനികളേ സൃഷ്ടിവാദം ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാണെന്നു പറയൂ. 'പ്രകൃതിയുടെ സൃഷ്ടിയും ഭരണവും ഒരു പരമമനഃശക്തിയാൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിരാഹിത്യവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല' എന്നു പ്രൊഫസർ മിൽ പറയുന്നു. പ്രഖ്യാതപ്രവക്താവായ മക്സ്മ്ലിയുടെ അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെയാണ്: മൂശയുടെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ 'ബ്റ' എന്ന ഹിബ്രുപദപ്രയോഗത്തിന് 'ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട' എന്നാണർത്ഥം. അതായത് ഒന്നുമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് ആദ്യപദാർത്ഥം കാണപ്പെട്ട എന്നതത്രെ. പഞ്ചഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ പദപ്രയോഗം ആലോചനപൂർവ്വം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. പദാർത്ഥലോകത്തിന്റെ ആദിമോല്പത്തിയെപ്പറ്റി വല്ലതും അഭിപ്രായം പറയാൻ ശാസ്ത്രപയ്നേഷണങ്ങൾക്കു പ്രാപ്തമാകും എന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പ്രാകൃതികങ്ങളായ കായ്കാരണങ്ങളുടെ സീമലംഘിച്ചു മേലോട്ടു പോകാൻ ആ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ യന്ത്രക്കൂടത്തിനു കെൽപ്പുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ വളരെ ശങ്കിക്കുന്നു.

വേറൊരാക്ഷേപം ഇങ്ങനെയാണ്. ദൈവം സർവ്വശക്തിമത് തന്നെ; എങ്കിലും സൃഷ്ടികർമ്മം നടത്താൻ ശേഷിപോരാപോലും. അവൻ ഒരു ശില്പിയെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കുലാലനെ (കുശവൻ) പ്പോലെ തന്നോടു ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ പരമാണുപരിമാണങ്ങളായ അംശങ്ങളെ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടിയും കൂട്ടിക്കലർത്തിയും പുതിയപുതിയ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ രൂപവൽക്കാരം ചെയ്യുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ എന്നാണ് അവരുടെ അഭിമതം. സർവ്വശക്തമത്തായ ഒരു സത്തയ്ക്കു സൃഷ്ടിശക്തിയില്ലെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ യുക്തിവിരുദ്ധമാണ്. ദൈവത്തിനു വലിയ പന്തുകൾപോലെ ഗ്രഹമഗോളങ്ങളെ രൂപവൽക്കരിക്കാനുള്ള കൂടുതൽ ശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ

കുശവനു കുടം മനയാനുള്ള കുറഞ്ഞ ശക്തിയേയുള്ളു. ഇവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ദൈവത്തിന്റെയും കുലാലന്റെയും ശക്തി ഒന്നുതന്നെ; താരതമ്യവ്യത്യാസമേ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ അപരിമിതി; പരിമിതി എന്ന ധർമ്മങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ഗുണങ്ങൾ ഒരേ ധർമ്മിയുടെ അല്ലെങ്കിൽ പദാർത്ഥത്തിന്റെ താരതമ്യ(വലിപ്പച്ചെറുപ്പ)ത്തെ കുറിയ്ക്കുന്നവയല്ല. പ്രത്യുത: അവരണ്ടും ജാതിവ്യത്യാസമുള്ള രണ്ടു ധർമ്മിയുടെ അല്ലെങ്കിൽ ഗുണിയുടെ തരവ്യത്യാസമുള്ള ഗുണങ്ങളാണ്. അതായതു പരിമിതപദാർത്ഥങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നുചേർന്നാലും അവയുടെ മൊത്തം പരിമിതമെ (Finite) ആയിരിക്കൂ; അപരിമിതം (Infinite) ആകുകയില്ല. ഒരു ബീർഹമേറിയ ചങ്ങലയുടെ താഴത്തെ കണ്ണി 'അളവുള്ളതു' എണ്ണിയാൽ കൂടാത്തവണ്ണമുള്ള (എങ്കിലും എണ്ണിത്തിക്കാം) അതേ ചങ്ങലയുടെ അങ്ങേ അറ്റത്തെക്കണ്ണി അളവറ്റതും (Infinite) ആകുന്നുഎന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വെറും അതിശയോക്തിപ്രയോഗമെന്നല്ലാതെ, വാസ്തവപ്രസ്താവമല്ല. ഇതുപോലെ അല്ലാ പരിമിതവും അപരിമിതവും എന്നതത്രം. സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശക്തിയില്ലാതെ ദൈവം സർവ്വശക്തിമത് എന്നു പറയുന്നതു്, ദൈവം അശക്തനാണെന്നുള്ള ഒരു നിന്ദാസ്തുതി പ്രയോഗം ആകുന്നു. മൂലപദാർത്ഥത്തെ അതിന്റെ കേവല അഭാവത്തിൽനിന്നു് ഇദംപ്രഥമമായി ആവിർഭവിപ്പിച്ച ആ ശക്തിയിലാണു ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വശക്തിമത് എന്ന അദ്വിതീയ ഗുണം സവിശേഷം പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നതു്.

സൂചനം: – സൃഷ്ടിവാദത്തിൽ യാതൊരു യുക്തിഭംഗവുമില്ല; ആ ആശയത്തിൽ തുകോണവൃത്തത്തിൽ എന്നപോലും വിരുദ്ധോക്തിയില്ല. എങ്കിലും അതിനെ ഉദാഹരിക്കുന്നതു മാത്രം ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഊഹഗോചരമല്ലെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. സൃഷ്ടിക്രമം നമുക്കു് അനുഭവസിദ്ധമല്ലെന്നുകണ്ടു് അതിനെ നിഷേധിക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ല. ജനനാൽ പ്രകൃതിബധിരനായ കുരുവനു സംഗീതത്തിന്റെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ രാഗാലാപങ്ങളുടെ ആസ്വാദിച്ചാനന്ദിപ്പാൻ കഴിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടു സംഗീതമെന്ന ഒരു കലയേ ഇല്ലായെന്നു ശഠിക്കുവാൻ, അതു ന്യായമാകുമോ? സൃഷ്ടിക്രമം ഒരു മഹാ ദൈവിക പ്രവൃത്തിയാണു്. അതിന്റെ സ്വഭാവം ആസകലാൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ദൈവത്തിനേ സാധിക്കൂ. മുമ്പൊരിക്കലും ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു പദാർത്ഥത്തിനു് ഒന്നാമതായി ആസ്തി

ക്യം സിദ്ധിച്ചതു സൃഷ്ടിയെയല്ലാതെ വരാൻ പാടില്ലായെന്നുള്ള അനിഷേധ്യമായ അനുമാനത്തിൽ നാം എത്തിച്ചേരുന്നു. എന്നാൽ അതു് എങ്ങനേയെന്നു ചോദിച്ചാൽ വിവരിച്ചുപറയുവാൻ നമുക്കു ശക്തിയുമില്ല. നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവത്തിൽ പ്പെടുന്ന എതു സംഭവങ്ങളുടെ പരമാർത്ഥം നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല! എന്റെ കൈ പൊക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഉടൻ അതു പൊങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. എന്റെ കൈയുടെ ഈ ഇളക്കം ഞാൻ വിചാരിച്ചതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു് എന്റെ മനോവ്യാപാരത്തിനു ശേഷവും, മനശ്ശക്തിയാലും ഉണ്ടായതാണു്. അതുകൊണ്ടു് എന്റെ മനശ്ശക്തിക്കും എന്റെ കൈയുടെ ചലനത്തിനുമിടയിൽ ഏതോ സംബന്ധമുണ്ടെന്നു് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ആ ബന്ധം എന്താണു്, എങ്ങനെ ഉണ്ടായി, എന്നു എനിക്കു വിവരിച്ചുപറയുവാൻ ശക്യമല്ലതുതെ. എനിക്കു് അതിനെന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂടായെങ്കിലും, അതുണ്ടെന്നു് അനുഭവം സാക്ഷിയായി എനിക്കറിയാം. ഇതു പരിമിത സൃഷ്ടിയായ എന്നിൽ നടന്ന എന്റെ മനോവ്യാപാരത്തിന്റെയും അതിനാലുണ്ടായ പ്രവൃത്തിയുടെയും സ്വഭാവവും സംബന്ധവും ഇന്നതെന്നു പറവാൻ എന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കയില്ലെങ്കിൽ, അപരിമിതവും സർവ്വശക്തിമത്തുമായ ദൈവിക മനശ്ശക്തിയുടെ ഒരു വെറും വ്യാപാരമാത്രത്താൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹവും അതിലുൾപ്പെടുന്ന സകല ചരാചരങ്ങളും അവയുടെതിരെ അഭാവാവസ്ഥയിൽനിന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതു് എങ്ങനെയെന്നു വിവരിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയുംo?

സർവ്വശക്തിമാനായ സ്രഷ്ടാവു്.

അരാണു സർവ്വശക്തൻ? ഇതര സഹായമൊന്നും കൂടാതെ ഇപ്രപഞ്ചാത്തവിധം പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിവുള്ളവൻതന്നെ സർവ്വശക്തിമാൻ. അവന്റെ മനസ്സിന്റെ ഒരു വെറും "ഭവ" (ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന മനോനിശ്ചയം)ത്താൽ സർവ്വ ചരാചരങ്ങളും അടങ്ങിയ ബ്രഹ്മാണ്ഡ കടാഹത്തെ നിമേഷ മാത്രത്തിൽ അവയുടെ അഭാവാവസ്ഥയിൽനിന്നു ഭാവാവസ്ഥയിൽ വരുത്താൻ കഴിവുള്ളവൻതന്നെ സർവ്വ ശക്തിമാൻ. ഈ പ്രവൃത്തിക്കു വല്ല ഇതരസഹായ സഹകരണങ്ങൾ ആ മഹത്തത്തിനു് ആവശ്യമായി വരണം എന്നങ്ങനായാൽപ്പിന്നെ സ്വയംഭൂവെന്നോ, സർവ്വശക്തിമത്തെന്നോ അതിനേപ്പറ്റി വ്യവഹരിച്ചുകൂടാ.

അപ്പോൾ മുൻപു വിവരിച്ചപോലുള്ള കുട്ടരിൽ ചിലർ ചോദിക്കുന്നു: ഇങ്ങനെ ഇതു തന്നേറടമായി, ഒരുത്തന്റെ സാഹായ

വുമില്ലാതെ ഒരാൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി നമ്മൾക്കു കേട്ടുകേൾവി പോലും ഇല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ഒരു സത് ഉണ്ടായെന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു. അവർ ന്യായം ചെയ്യുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്: — ദൈവം ഉണ്ടു്. ശരി. എന്നാൽ സൃഷ്ടികർമ്മം നടത്താനുള്ള ശക്തി അവന്റെ കൃതിയിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായി പ്രവഹിക്കുന്നതും ഒരു പ്രകാരത്തിലും ബാഹ്യപദാർത്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാത്തതുമായ ഒന്നാണെന്നു പറയുന്നതു സാർവ്വലൗകികാനുഭവത്തിനും പ്രതികൂലമായ ഒരഭിപ്രായമാണു്.

സൃഷ്ടികർമ്മം പ്രകൃത്യതീതമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നുള്ളതിനു പക്ഷാന്തരമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവംതന്നെ സമസ്ത പരിമിതപദാർത്ഥങ്ങളേയുംകാൾ എത്രകണ്ടു് ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. നാം ഈ കാണുന്നവറകളൊക്കെയും പരിമിതങ്ങളാണു്; അതിരുള്ളവയാണു്. അവകൾക്കെല്ലാം പ്രവൃത്തി നടത്താൻ പുറമേനിന്നുള്ള ഏതെങ്കിലും സഹായം കൂടാതെ കഴികയില്ല. ഒരു ദൈവദൂതനോ, മനുഷ്യനോ, ആനയ്ക്കോ, എറുമ്പിനോ, ഒരു മണത്തരിയ്ക്കോ താന്താങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിക്കു കാരണഭൂതമായോ ഉപകരണമായോ ഒന്നില്ലാതെ സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ദൈവം ദൈവമാണു്. അവൻ സൃഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളുടെ പരിപാടിയിൽ പെട്ടിട്ടില്ല; അവനെ പ്രവർത്തിപ്പാൻ തന്നെ ഒഴിച്ചു വേറെ ഏതെങ്കിലും കൂട്ടു പിടിക്കണമെന്നുണ്ടായാൽ ആ ലവമാത്രത്തിൽ അവൻ ദൈവമല്ലാതെയാം.

അളവറ്റ പൂർണ്ണതയിൽ സൃഷ്ടിശക്തിയും ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഒരു സത് എത്ര പൂർണ്ണമാണോ അത്രകണ്ടു് അതിന്റെ പ്രവൃത്തിക്ഷമത അല്ലെങ്കിൽ കഴിവു് അധികപ്പെട്ടിരിക്കും. പൂർണ്ണതക്കുറവോടുകൂടി ഈ കഴിവിനുള്ള പടിയും കുടിവരും. ഇതുപോലെതന്നെ പ്രതിലോമമായി കഴിവു കുറവോടുകൂടി പരാശ്രയം കൂടിയും വരും. അതിനു് അപരിമിത പൂർണ്ണതയുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള കഴിവും (ശക്തി, ശേഷി) അപരിമിതമായിരിക്കും. കഴിവു് അല്ലെങ്കിൽ ശക്തി അപരിമിതമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ പരാശ്രയം അപരിമിതമായി (നാസ്തി എന്നർത്ഥം) കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഒരു സത്തയ്ക്കു് ഏ

തെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ ഏതെങ്കിലും പരസഹായം ആവശ്യമെന്നു വന്നാൽ അതിന്റെ കഴിവ് അല്ലെങ്കിൽ ശക്തി അപരിമിതമായി പൂർണ്ണമല്ലായെന്നു് ഉടൻ അനുമാനിക്കുണം. ദൈവം അപരിമിത പൂർണ്ണനാണു്; അതുകൊണ്ടു് അപരിമിത കഴിവു് അല്ലെങ്കിൽ ശക്തിയുണ്ടു്. അതായതു് ദൈവത്തിനു് അന്യസഹായം ഒന്നുമില്ലാതെ ഇഛാനുസരണം ഏതും പ്രവർത്തിപ്പാൻ കഴിയും എന്നു മുരുക്കം.

ദൈവം അളവറവനാണു്. തന്റെ അപരിമിത പ്രകൃതിയുടെ ധാരണകൊണ്ടു് അവൻ സർവ്വപദാർത്ഥപ്രകൃതിയേയും അറിയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭാവാസ്ഥയിൽ വരാൻപാടുള്ള എല്ലാ പരിമിത സത്തകളേയും അവൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവ ഓരോന്നും അവന്റെ അപരിമിതപ്രകൃതിയുടെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമുള്ള ആദർശങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ മാതൃകകൾ പോലെയാണു്. ഉണ്മയിൽ എത്താൻ പാടുള്ള ആദർശങ്ങളുടെ ഭാവത്തിൽ, പരിമിതസത്തകളൊക്കെ ദിവ്യചേതസ്സിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അപരിമിതഗുണമൂർത്തിയായ ദൈവം, അവന്റെ തൃച്ചിത്തത്തിൽ ആദർശരൂപത്തിൽ സ്ഥിതികൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഭവ്യസത്തകൾക്കു്, തന്റെ ഇഛാനുസാരം, സാക്ഷാൽ കാരം (ഉണ്മ അല്ലെങ്കിൽ ആസ്തിക്യം) നൽകുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അപ്പോൾ ആദർശപരമായിരുന്ന അസ്തിത്വത്തിനു സാക്ഷാദാസ്തിക്യം (പദാർത്ഥരൂപത്തിൽ ലഭിച്ച) കഴിയും. സംഭവ്യങ്ങളായിരുന്നവ ഇപ്പോൾ സംഭൂതങ്ങളായി. ഇവയെല്ലാം സർവ്വശക്തിമതിയായ ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമാണു്. സംകല്പത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ച ഈ മഹാപ്രവൃത്തിയുടെ നിർവ്വഹണത്തിലേയ്ക്കു ദൈവത്തിനു് അന്യഗുണമൊന്നും വേണ്ടിവരില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവൻ അളവറ്റ ശക്തിതന്നെയാണു്. ആദർശപരമായ സർഗീയധാരണയെ പാരകീയ പദാർത്ഥങ്ങളായി സാക്ഷാൽ കരിക്കുന്നതിനു് ഒരു ശില്പിയേപ്പോലെയോ ഒരു കുലാലനെപ്പോലെയോ കല്ലും മരവുംപോലുള്ള ഉപാദാനങ്ങളോ ഇതര സഹകരണങ്ങളോ വേണമെന്നില്ല; വേണ്ടിവരാനും പാങ്ങില്ല. അപരിമിത പൂർണ്ണതയാൽ അപരിമിത കഴിവുണ്ടായിരിക്കുന്ന ദിവ്യശ

ക്തിക്ക് ആദർശപരങ്ങളായ ആസ്തിക്യത്തിനു, പദാർത്ഥപരമായി, സാക്ഷാത്തായ ആസ്തിക്യം നൽകുവാൻ ധാരാളം പാടുണ്ട്.

ഈ ഒരു അപരിമിതശക്തിയെ ആശ്രയിക്കുന്നവയും അപരിമിതവുമായ സ്വതന്ത്രശക്തികൾ വേറെയും ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതും യുക്തിയുക്തമല്ല. ഈ സമ്രാട്ടിനെ ആശ്രയിക്കാത്ത സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാർ ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനു തുല്യം, നിരർത്ഥകമാണ്. അപരിമിതശക്തി എന്ന പദങ്ങളിൽ ശക്തിയായ ശക്തിയെല്ലാം അടങ്ങുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപരിമിത, അളവറ്റ ശക്തിഎന്ന് എങ്ങനെ പറയും? ആകയാൽ ഒരു അപരിമിതശക്തിയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തയാതൊരു ശക്തിയും ഉണ്ടാവാൻ മേലതന്നെ. ഭൂലോകസമ്രാട്ടാണെങ്കിൽ, ഭൂപതികളൊക്കെ ആ മഹാനുഭാവന്റെ ആശ്രിതവത്സലർതന്നെ. അപരിമിതശക്തിക്ക് ആയത്തമല്ലാത്ത ഒരു ശക്തിയും ഉണ്ടാവില്ല എന്നർത്ഥം.

അളവറ്റതു് അളവുള്ളതിന്റെ വരുതിയിലല്ല.

ദൈവത്തെക്കൂടാതെ താനെ ഉണ്ടായ സത്തകൾ വേറെയും ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നവർ, അവന്റെ അപരിമിതശക്തിയെ വളരെ കിഴിച്ചു കളയുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അവരുടെ മതപ്രകാരം ദൈവത്തിനു് ആ ശക്തികളുടെമേൽ മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനവും നിയന്ത്രണാധികാരവും മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒരു ആവിയന്ത്രനിയന്താവു്, സ്വപ്രകൃതിക്കനുസരിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളോടുകൂടി സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആവിയെ, തന്റെ കായ്സാധ്യാർത്ഥം ഓരോവഴിക്കു നിയന്ത്രിക്കുകയാണല്ലൊ ചെയ്യുന്നതു്. അതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ അപരിമിതശക്തിക്കു്, സ്വതന്ത്രശക്തികളോടും നിയമങ്ങളോടും കൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പ്രകൃതിയുടെ വരുതിക്കു നിന്നാലെ, സ്വേച്ഛാനുസാരം പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയൂ എന്നാണു് അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്നതു്. ഒരു അപരിമിതശക്തിക്കു പ്രവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ തുലോമായ പരിമിതശക്തിയുടെ പടിക്കാക്കണമത്രെ! സർവ്വശക്തിമത്തിന്റെ മുഖത്തു് ഇതിപ്പരം കരിതേയ്ക്കാനുണ്ടോ? ഒരു അളവറ്റ ശക്തി, പുറമെനിന്നുള്ളതും ഇതുള്ളേ ഉള്ളു എന്നുള്ളതുമായ ഒരു ശക്തിയാൽ നിയന്ത്രിതമാകണമെന്നു പറയുന്നതിനു പകരം

അപരിമിതം എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇനിയും മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു് എഴുതുപറയുന്നതാണു് ഉത്തമം. പ്രകൃതിക്കു ശക്തികളും നിയമങ്ങളും ഉണ്ടു്. എങ്കിലും അപരിമിതമായ ദൈവികശക്തി അവയുടെ ഒക്കെ മേൽപടിക്കു നിൽക്കണമെന്നൊന്നുമില്ല. അവന്റെ മനോഗുണാധിക്യത്താലതെ പ്രകൃതിക്കുപോലും അസ്തിത്വവും ശക്തിയും ലഭിച്ചതു്. ദ്രവ്യം വിടരുന്നു, ചുരുങ്ങുന്നു, ആകർഷിക്കുന്നു, അപഗ്രഥിക്കുന്നു, കൂട്ടു് ഒക്കുമ്പോൾ സംകരക്കുന്നു; ഇതെല്ലാം സംഭവിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ സനാതനനിശ്ചയത്താൽ മാത്രമാണു്.

തന്നെയല്ല, ദൈവത്തിനു സൃഷ്ടികർമ്മത്തിനുള്ള ശക്തിമാത്രമില്ല, പ്രകൃതിയുടെ സാരഥി ആയിരിക്കാനുള്ള യോഗമേ ഉള്ളു എന്നു് പറയുന്നതു് അവനെ പരിമിതങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ ചേർക്കുന്നതായിരിക്കും. ഒരുധൂമശകടനിർമ്മാതാവിനു് ആ തീവണ്ടിയെ തിരിച്ചു വിടാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്; ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി ഇവനേക്കാരിനേക്കാൾ കുറെ കൂടും എന്നേയുള്ളൂ. ശക്തിരണ്ടും ഒരുതരം. കൂടുതൽ കുറവുണ്ടെന്നുള്ള വ്യത്യാസമത്രം. എന്നാൽ അപരിമിതശക്തിയും പരിമിതശക്തിയും തമ്മിൽ താരതമ്യ(in degree)വ്യത്യാസമല്ല, ജാതി (in kind) വ്യത്യാസമാണുള്ളതെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞുവല്ലൊ. ആകയാൽ ദൈവികശക്തി സർവ്വപ്രകൃതിശക്തികളേക്കാളും അധികരിച്ചിരിക്കയല്ല; അവയെ ഉത്ലംഘിച്ചിരിക്കയാണു്. അവനു് ഇതരശക്തികളുടെ സഹായമില്ലാതെ സ്വയമേവ, സേച്ഛാനുസൃതം പ്രവർത്തിപ്പാൻ പാടുണ്ടു് എന്ന പ്രത്യേകവും അദ്വിതീയവുമായ ധർമ്മം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു് അവൻ സർവ്വത്തേയും സർവ്വോപരി അതിശയിക്കുന്നു എന്നു നാം പറയുന്നതു്

സൃഷ്ടിക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തതു ദൈവം, ദൈവമല്ല.

ദൈവം സർവ്വശക്തിമത് ആണു്. ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ സമസ്തവും അവൻ സൃഷ്ടിച്ചതത്രെ. സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തെ വന്ദിച്ചു കുമ്പിടാത്തവൻ യഥാർത്ഥ ആസ്തികനല്ല. സർവ്വശക്തനായ സ്രഷ്ടാവും ഒരു ശിലാദേവനും തമ്മിൽ യാതൊരു പൊരുത്തവും ഇല്ല. ഒന്നുകിൽ ദൈവത്തോളം ഉയരണം അല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തെ

തന്നോളം താഴ്ത്തണം എന്ന ജുഗുപ്സാവഹമായ ഒരു ഔദ്ധത്യം മനുഷ്യനിൽ ഗൂഢവാസം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സൃഷ്ടിശക്തിയില്ലാതെ, നൂനതകൾക്കു വശഗതനായ ഒരു ദൈവം, നേർഴിപിട്ട തെറിനടക്കുന്ന മനുഷ്യാധമന്മാരുടെ കപോലനിർമ്മിതമായ നിർഭാഗ്യപ്പെട്ട വെറും മിഥ്യാദേവതയാണ്. അവർ അവനെ പരിമിതസത്തകളുടെ ജാതിയിൽപ്പെടുത്തിക്കളയുന്നു!

ദൈവം അപരിമിതനാണ്; ഈ അപരിമിതി ആക്കും പകുത്തുകൊടുപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതും ദൈവമാകുന്ന ഏകസത്തയ്ക്കു മാത്രമേ ആകാവൂ എന്നതുമായ ഒരു പ്രത്യേകഗുണമാണ്. അവൻ നമുക്ക് അറിവുനൽകി; എങ്കിലും മുമ്പുംപിമ്പുമില്ലാത്ത അവന്റെ അതിരറ്റ ജ്ഞാനം ആർക്കും പങ്കിട്ടുകൊടുപ്പാൻ പാടില്ല; അതു ദൈവപ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് അവിഭാജ്യമാണ്. അവൻ നമുക്കു ശക്തിതന്നു; എങ്കിലും സമസ്തവും ഇതരാപേക്ഷയെന്നിയെ പ്രവർത്തിക്കാവുന്ന അവന്റെ അപരിമിതശക്തിയെ ഭാഗിക്കാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ ജ്ഞാനത്തിനു മുമ്പുംപിമ്പും ഉണ്ട്; അതുപോലെ ദൈവത്തിനേറ്റവും ആകുമേ തരമുള്ളുവെന്നു വാഴിക്കുന്നതു നര-ദേവതാമതത്തിന്റെ വകഭേദമായിട്ടേ ഗണിക്കാവൂ.

പാശുപതം അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നു നിത്യങ്ങൾ.

സർവ്വേശ്വരമതത്തിലൊ,(Pantheism) ദ്വൈതം, അദ്വൈതം, ദ്വൈതാദ്വൈതം മുതലായി വേദാന്തികളുടെ അസംബന്ധമതങ്ങളിലൊ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരും ഒരു പുരുഷ-ദൈവത്തിൽ (Personal god) വിശ്വസിക്കുന്നവരുമായ ചില വേദാന്തിവർഗ്ഗം മൂന്നു നിത്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു വാഴിക്കുന്നു. അതാണ് പാശുപതം എന്ന മതം *

---

* പാശുപതം നകുലീശ്വരനെന്നും പറയും. ദുഃഖാന്തമാണ് അവരുടെ മോക്ഷം. ഈ മുക്തിപ്രാപിപ്പാൻ പാശുപതശാസ്ത്രം ഈശ്വരൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തുപോലും. പശുക്കൾ സംസാരികളും (ആത്മാക്കൾ) പാശം, ദുഃഖബീജത്തോടു പശുക്കളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കയറും, പതി അവയെ വിമോചിപ്പിച്ചു രക്ഷിക്കുന്ന ഈശ്വരനുമാകുന്നു. പാശുപതശാസ്ത്രത്തിനു പഞ്ചതത്വങ്ങൾ ഉണ്ട്. കാരണം,

ഈ മതപ്രകാരം പതി, പശു, പാശം ഇവ മൂന്നും നിത്യങ്ങളാണ്. ദൈവം ലോകസ്രഷ്ടാവല്ല; അതിന്റെ രൂപവൽക്കാരകൻ മാത്രമാണ്. അവൻ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു രൂപം നൽകുന്നു; ആത്മാക്കളെ ഭരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ പഠിതാക്കൾ പദാർത്ഥവും ആത്മാവും നിത്യങ്ങളാവാൻ പാടില്ലാ എന്നതിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള തെളിവുകൾ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതിയാവും. എങ്കിലും ബാബു ബി. സി. ബാനർജി ഈ വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസംഗത്തിലെ ഒരുഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നതു സന്ദർഭോചിതമെന്നു കരുതുന്നു.

ഈ മതസ്ഥാപനത്തിനുള്ള യുക്തികേട്ടാൽ ആരും ചിരിച്ചു പോകും. എങ്കിലും അതു പലർക്കും രുചികരമായി തോന്നിയതാണ് അത്ഭുതം. അതു വിതാണ്ടു് ഇപ്രകാരമാകുന്നു: ഒരു കുശവനു മണ്ണുകൂടാതെ കലം മനഞ്ഞുകൂടാ. ദൈവത്തിനും തഥൈവ. മുമ്പുള്ള വിതെങ്കിലും പദാർത്ഥം ഇല്ലാതെ ദൈവത്തിനും ഭൗതികലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുകൂടാ. കലത്തിനു രണ്ടുകാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. നിമിത്തകാരണം (കുശവൻ) ഉപാദാനകാരണം (മണ്ണ്). ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അത്യാശ്ചര്യകരമായ ആസൂത്രണം (Design)കണ്ടാൽ. അതിന്റെ കർത്താവു് വളരെ ബുദ്ധിമാനാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചത്തിനു ഒരു കർത്താവുണ്ടായാൽമാത്രം പോരാ; അതുണ്ടാക്കപ്പെടാൻ ചില ഉപാദാനങ്ങൾകൂടി വേണമല്ലോ.

കുശവന്റെ കൂടം പോലെ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഈ യുക്തിതന്നെ യുക്തിഎന്നു് പലേ ആളുക

കാര്യം, യോഗം, വിധി, ദുഃഖാന്തം. കാരണം = ഈശ്വരൻ. കാര്യം = പ്രപഞ്ചം. യോഗം ആത്മാവിനെ ഈശ്വരനോടു യോജിപ്പിക്കുന്ന ഓംകാരധ്യാനം മുതലായവ. വിധിഎന്നതു ഭസ്മസ്നാനം, ഉപഹാരം, ജപം, പ്രക്ഷിണം, ഇത്യാദി ഇവയിൽ ഉപഹാരം എന്നതു ഹസിതം, ഗീതം, നൃത്യം, ഹുഡുക്കാരം, നമസ്കാരം, ജപം ഇങ്ങനെ അഞ്ചുവിധം. ഹസിതം ഹ!ഹ! എന്ന അട്ടഹാസം. ഗീതം ഈശ്വരസ്തോത്രം. ഹുഡുക്കാരം നാവിനെ അണ്ണാക്കിൽ വളച്ചുവച്ചു കാളയുടെ മുക്കുറപോലെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദം. ഈ വിധികളനുഷ്ഠിച്ചു ദുഃഖാന്തമെന്ന മോക്ഷം പ്രാപിക്കുമെന്നു പാശുപതം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ളും അന്ധാളിച്ചുപോയി. ഒട്ടുവളരെപ്പേർ കുശവദേവന്റെ പിന്നാലെ ഓടിഎത്തി. സ്വാമിദയാനന്ദസരസ്വതിയും ഈ കുലാലദേവന്റെ ഉപാസകനായി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി അനേകംപേരെ ആ മതത്തിലേയ്ക്കു വശീകരിക്കാതെയും ഇരുന്നില്ല. ഈ കുശവദേവതാമതത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ് വിശ്വവിഖ്യാതമായ ആര്യസമാജം!

വേദങ്ങളിലും വേദാന്തത്തിലുമുള്ള നിരവധിയുക്തിഹീനതയും, വിരോധോക്തികളുംപോലെ, ഇതും, 'അപരിമിതി' എന്ന ധർമ്മത്തിന്റെ തെറ്റായ ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു വന്നുകൂടിയ ഒരു ഭീമബന്ധമാണ്. അപരിമിതത്തെ പരിമിതത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുന്ന പ്രമുഖലക്ഷണം, ഒന്നാമത്തെതു രണ്ടാമത്തെതിനെ അധികരിക്കുകയല്ല; ഉത്ലംഘിക്കുക(transcends) അല്ലെങ്കിൽ അതിരുവിട്ട് അപ്പുറം നിൽക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു് എന്നുള്ളതത്രെ. ദൈവം, അളവറ്റഗുണസംപൂർണ്ണനാകയാൽ, അവന്റെ പൂർണ്ണതകൾ സകല സൃഷ്ടികളുടെതിനേക്കാൾ അധികമായിരിക്കുകയല്ല തരവ്യത്യാസത്തോടുകൂടി അതിക്രമിച്ചിരിക്കയാണ്. നമുക്കു അറിവുണ്ട്; എന്നാൽ നമ്മുടെ അറിവിനു 'മുമ്പും' 'പിമ്പും' എന്ന രണ്ടു അതിർത്തിക്കല്ലുകൾ ഉണ്ട്. അതായതു മുമ്പുനമുക്കു അറിവില്ലാതിരുന്നതു, ഇപ്പോൾ(പിമ്പു) അറിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ അറിയുന്നത്തു് ഇനി അറിയുകയും ചെയ്യും. ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും എന്ന അതിരുകൾ ഇല്ല. ഇതാണു ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനം നമ്മുടെതിൽനിന്നു തരവ്യത്യാസം ഉള്ളതാണെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം. നമ്മുടെതുപോലെ അതിർത്തിനിർണ്ണയമുള്ളതാണു ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനം എന്നുവരുകിൽ, അതു നമ്മുടെതിനേക്കാൾ വളരെ വിസ്തൃതമെന്നല്ലാതെ ജാതിവ്യത്യാസമുള്ളതായി അതിശയനീയമായി ഇരിക്കുന്നുഎന്നു പ്രസ്താവിപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വരുകയും പരിമിതങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്നേ.

നമുക്കു സ്നേഹമുണ്ട്. സ്നേഹംകൂടാതെ കഴിപ്പാൻ പ്രയാസമെന്നുവിധം ഇതു് ഒരു നൈസർഗ്ഗികഗുണമായിട്ടാണു മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ ലഗ്നമായിരിക്കുന്നതു്. സ്നേഹത്താൽ ഒരുമപ്പെട്ടിരിപ്പാൻ

ഒരു വിഷയം നമുക്കില്ലെങ്കിൽ, എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു വല്ലായ്മ നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു സഹജമാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ളതാണു നമ്മുടെ ഹൃദയാകാംക്ഷകൾ. എന്നാൽ ദൈവത്തിനു സൃഷ്ടികളുടെ നേർക്കുള്ള സ്നേഹം ഒരു നിർബന്ധവിഷയമല്ല. അവൻ സ്വയം സംതൃപ്തനാണ്. നിരകുടവുമത്രെ. സകീയ പൂർണ്ണതകളുടെ അനുഭവത്തിലും അനുഭോഗത്തിലും അവൻ സുഭഗസംപൂർണ്ണനാകുന്നു. അവനു മനോല്ലാസത്തിനുവേണ്ടി വിഹാരസവാരി വേണമെന്നില്ല. എങ്കിലും അവൻ അതിമാത്രമായ ഒരു സ്നേഹത്താൽ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവന്റെ സ്നേഹം അവശ്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നില്ല; തന്നിമിത്തം അതു നമ്മുടെതിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തമായിരിക്കുന്നു. പ്രത്യുത, നാം സ്നേഹംമൂലം അതീതപ്രകൃതിയായിവർത്തിക്കുന്ന ആപരം ജ്യോതിസ്സിനോടു അല്ലെങ്കിൽ ഭൗതികലോകത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കണം എന്നുള്ളതു നമുക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു നിർബന്ധസംഗതിയാണ്. ആ യോജിപ്പില്ലാതെ നമ്മുടെ സത്തതന്നെ അപൂർണ്ണമായേയിരിക്കൂ. പ്രേമാസ്പദമായ ഒരു വസ്തുവില്ലാതെ നമുക്കു ജീവിച്ചുകൂടാ എന്നമട്ടാണു നമുക്കുള്ളതു്. ദൈവം ബാഹ്യമായ ഒന്നുംകൂടാതെ ആത്മസംതൃപ്തനാകുന്നു. അവനു സ്നേഹിപ്പാൻ ഇതരവിഷയം ഉണ്ടെങ്കിലും ശരി ഇല്ലെങ്കിലും ശരി; എല്ലാം ഒന്നുപോലെ തന്നെ. അവനു സ്നേഹിപ്പാൻ വേറൊരുവിഷയം വേണമെന്നുണ്ടു, എന്നുവരുകിൽ അവൻ ന്യൂനനാകുന്നു; ഒരു അപൂർണ്ണസത്തയത്രെ. അവൻ അളവറ്റ ഗുണമൂർത്തിയല്ലെന്നു് അനന്തരക്ഷണം തീർത്തു പറഞ്ഞുകഴിയും.

നമുക്കു ശക്തിയുണ്ടു്. എന്നാൽ പ്രവൃത്തിരംഗത്തു് എത്തിക്കഴിയുമ്പോൾ നാം ഒരു തുണയ്ക്കുവേണ്ടി പാർത്തു നില്ക്കേണ്ടിവരുന്നു. ദൈവം ശക്തിതന്നെയാണ്. ദൈവത്തിനു പ്രവർത്തിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ തണ്ടും താങ്ങും ഒന്നു വേണ്ടിവരില്ല. ശക്തി എത്ര കണ്ടു കൂടിയിരിക്കുമോ, അത്ര കുറവായേ സഹായം വേണ്ടിവരികയുള്ളൂ. ശക്തി അപരിമിതമാണെങ്കിൽ അപരിമിതമായി കുറഞ്ഞ സഹായമേ വേണ്ടിവരൂ. അതായതു് ഒട്ടും വേണ്ടെന്നർത്ഥം. ഇതിലാണു് ഈ ഇരുശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു. ഒന്നിനു സഹായം കൂടിയേ കഴിയൂ. മറേതിനു് ഒട്ടും വേണ്ടതാനും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സഹായാപേക്ഷപോലും പാടില്ലത്രെ. ദൈവത്തിനു ഇഹലോകനിർമ്മാണത്തിൽ, കുശവനെപ്പോ

ലെ, പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സഹായം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ, അവന്റെ ശക്തി നമ്മുടെതിനേക്കാൾ അധികരിച്ചിരിക്കുമാത്രം ചെയ്യുന്നു, തരംമാറി കവിയുന്നില്ല എന്നതത്രെ വരുന്നതു്. ഇതു സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ദൈവം പരിമിതപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നായേ പരിഗണിക്കപ്പെടാവൂ. അതു നേർബുദ്ധിക്കും സുയുക്തിക്കും ബദ്ധവിരുദ്ധവുമാണു്.

ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ: — ചിലർ പറയുന്നു: സൃഷ്ടി ദൈവപ്രകൃതിക്കു യോജിച്ചതല്ല. ലോകത്തിൽ ഓരോ നൂതനപദാർത്ഥങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നതു് ഉത്പാദനം, രൂപവൽക്കരണം, മുതലായ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലങ്ങളായിട്ടാണു്. ഇതു നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവമാകുന്നു; ഒരിക്കലും സൃഷ്ടി അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടില്ല. ഇതിനു നാം ചോദിക്കുന്നതു്: മനുഷ്യൻ ജനനത്താലാണു് ഉത്ഭൂതനാകുന്നതു്; ആകയാൽ ജനനമംഗീകരിക്കാതെ മനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കുക എന്നതു ദൈവപ്രകൃതിക്കു യോജിച്ചതല്ലല്ലൊ; എന്നാൽ ഈ ഭൂമിയിൽ ആദിമനുഷ്യനെ ആർജനിപ്പിച്ചു എന്നാണു്. ഇങ്ങനെ ഈ തർക്കം വലിച്ചുനീട്ടിയാൽ നിത്യജനനത്തിൽ ചെന്നേ നിലയ്ക്കൂ. ഇതു സാധുവല്ലായെന്നു നാം കണ്ടു. കുശവദേവതോപാസകന്മാർ ദൈവം മനുഷ്യന്റെ സ്രഷ്ടാവല്ലെന്നാണൊ ഇനിയും പറയാൻ പോകുന്നതു്?

രണ്ടാമത്തെ ആക്ഷേപവും വിതാണ്ടിതുപോലെതന്നെ, സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരുവനെ നാം കണ്ടിട്ടില്ല. ആകയാൽ സൃഷ്ടിസാദ്ധ്യമല്ലത്രെ. നമുക്കു മുന്നേടുകളെത്തന്നെ ഒന്നുകൂടി മറിച്ചു നോക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. മൻപും പിൻപും ഉള്ള ഒരു ജ്ഞാനമാണു നമുക്കുള്ളതു്; ആകയാൽ ദൈവത്തിന്റേതും തഥൈവ. നാം ആരും സ്വയം സംതൃപ്തരല്ല; ആകയാൽ ദൈവവും അപ്രകാരംതന്നെ. കുലാലദേവാരാധകന്മാർ ഈ അനുമാനങ്ങൾക്കു തുല്യം ചേർത്താൻ തയ്യാറുണ്ടോ, ആവോ? നാം ദൈവത്തെ, ദൈവത്തെ മാത്രം സമാരാധനം ചെയ്യണം. ഒരു സൃഷ്ടിയെ കുമ്പിടുന്നതു ദൈവദ്രോഹ കൃത്യമാണു്. സത്യദൈവത്തെ നാം വന്ദിച്ചാരാധിക്കുന്നതു് അവൻ അപരിമിതനാകുന്നതുകൊണ്ടത്രെ. ഈ അപരിമിതിയാലാണു് അവൻ പരിമിത ലോകത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നനായിരിക്കുന്നതു്. അവന്റെ ജ്ഞാനം നമ്മുടേതുപോലെ മൻപും പിൻപും ഉള്ളതായി അറിയുള്ളതും, അവന്റെ സ്നേഹം നമ്മുടേതുപോലെ നിബന്ധപൂർവ്വം ഇതരവിഷയാനപേക്ഷകവും, അവന്റെ ശക്തി നമ്മുടേതുപോലെ ഇതരസഹായാപേക്ഷകവും ആയിരു

ന്നെങ്കിൽ ദൈവം ദൈവമല്ലായിരുന്നേനെ. സാക്ഷാൽ പരിമിതവും ന്യൂനതപൂർണ്ണവുമായ ഒരു നിർഭാഗ്യ സത്തയേ ആകുമായിരുന്നുള്ളൂ. അതു് അനുവദിച്ചു കൊടുപ്പാൻ നമ്മുടെ ന്യൂജൂബുദ്ധി നമ്മെ സമ്മതിക്കുന്നില്ലായെന്നു നാം നേരത്തെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞതാണു്.

മൂന്നാമത്തെ വാദം. ദൈവത്തെപ്പറ്റി ഉപപാദനം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത ചില ധർമ്മങ്ങൾ ദ്രവ്യത്തിനുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ദൈവം ദ്രവ്യത്തിന്റെ ഹേതുഭൂതനെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അവനും ദ്രവ്യത്തെപ്പോലെ ആ ധർമ്മമുള്ളവൻ എന്നു വന്നുപോകും. അതായതു ദ്രവ്യത്തിനു നിളം, വിതി, ഘനം, ഉയരം മുതലായ ധർമ്മങ്ങളുണ്ടു്. കായ്ത്തിലുള്ള ധർമ്മങ്ങൾ കാരണത്തിലും വേണമല്ലോ. ഒരു അപരിമിത ധർമ്മമൂർത്തിയായ ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരേവരും, ഈ വാദത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മാരകത്തെ ഓർത്തു തൽകർത്താക്കളുടെമേൽ അനുകമ്പാപൂർണ്ണമായ ദൃഷ്ടിവിക്ഷേപണം ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അപരിമിത സത്ത് ആയിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിൽ സമസ്ത ധർമ്മങ്ങളും അവയുടെ പാരമ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യേണ്ടതല്ലയോ. ഇല്ലെങ്കിൽ അവൻ ദൈവമല്ലതന്നെ. അപ്പോൾ ദൈവത്തിനു നിളം, വീതി. പൊക്കം ഇവയെല്ലാം ഉണ്ടെന്നാണോ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്? എന്താ സംശയം! "അതെ"; എന്നും "ഉണ്ടു്" എന്നും ഉച്ചൈസ്വരം പറയാനാണു ഭാവം. അവൻ അപരിമിത ദീർഘവും, വിസ്തീർണ്ണവും, ആഴമുള്ളവൻതന്നെ; എന്നുവച്ചാൽ അവൻ സർവ്വവ്യാപി എന്നു താല്പര്യം. അവനു 'ഒരിടം' എന്നു് ഒന്നില്ല. ഏതിടത്തും അവൻ മുഴുവനായി ഉണ്ടു്. അവനു കാഠിന്യവും ഉണ്ടോ? അതുമുണ്ടു്. കാഠിന്യം ശത്രുവെ തടുക്കാനും തകർക്കാനുമുള്ള മനക്കരുത്തും ശക്തിയുമാണല്ലൊ. അവനു് അപരിമിതമായ കാഠിന്യമുണ്ടു്. സ്വർലോകഭൂലോകങ്ങൾ ആകെ കൂട്ടി നോക്കിയാലും അവനോടു പറുകയില്ല. അവനെ "ഇല്ലു" എന്നു വിലക്കാൻ ഒരുത്തരുമില്ല, അവനോടു് 'അല്ല' എന്നു പറയാൻ ആരും ഉണ്ടാകുകയില്ല. എന്തിനു വളരെ. അവന്റെ "പുള്ളി" ഒന്നു മായ്ക്കാൻ ഇഹപരങ്ങളിൽ ഒരു പുള്ളിയും കാണുകയില്ല.

Adapted from "The Morning Star" by Rev. Fr. J. Valliavittil.

NIHIL OBSTAT Fr. John Joseph, O. C. D.,
IMPRIMATUR Fr. George Kurz,
Ernakulam, 28-12-'29. Administrator, Verapoly,

Printed and published by Br. James for the 'League,' Puthenpally, Seminary, Verapoly.

ഫൻഡ്-മാണ്ടു ജൂൺ മാസംമുതൽ വരിസംഖ്യയായും മറും
മുൻകൂർ പണമടച്ച ലീഗിനെ സഹായിക്കുന്നവരുടെ
പേരുവിവരങ്ങൾ.

		ക.	ണ.	പ.
റവ. ഫാദർ സെബാസ്യൻ തയ്യിൽ		൫	൦	൦
〃 〃	ജോസഫ് അറുപ്പുകര	൫	൦	൦
〃 〃	കൊറയാ	൫	൦	൦
〃 〃	അബ്രാഹം വടക്കയിൽ B. A; Ph, D; D. D.,	൫	൧൨	൦
〃 〃	ജോൺ തെങ്ങുമ്പിള്ളി	൦	൫൨	൦
〃 〃	അലക്സാണ്ടർ ചാവേലിൽ	൨	൦	൦
〃 〃	സക്കറിയാസ് പറമ്പിൽ	൫	൦	൦
〃 〃	കുഞ്ഞൻ പാണ്ട്യാംമാക്കൽ	൦	൫൨	൦
ശ്രീമാൻ മാണി വർക്കി ഓണാട്ട		൫	൦	൦

കൺവേർക്ഷൻ ലീഗ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ. (തുടർച്ച)

൧. ഭക്തഗാനമാലിക മൂന്നാംഭാഗം
൨. ഒരു പരസ്നേഹബലി അഥവാ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ബത്ലോമ്യ കുഞ്ഞാനിയോ
൩. തിരുഹൃദയത്തോടുള്ള ഭക്തി (നമ്പ് ൫)
൪. സത്യവേദപ്രകാശിക (നമ്പ് ൩)
൫-൨൪. ബൈബിൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏക നിയമമാണോ?
൬. മർത്യോല്പത്തി
൭-൨൫. അസ്സീസ്സിയിലെ വി. ഫ്രാൻസിസ്
൮. രീയൂ നേരാകുന്നാരും ബുദ്ധമതവും
൯. സത്യവേദപ്രകാശിക ൨-ാംഭാഗം (നമ്പ് ൯)
൧൦. മൈനേനിയേശിത ഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാനുള്ള മാർഗ്ഗം.
൧൧-൯൦. വീട്ടുവേലക്കാരിയായ വി. സീത
൯൫. തിരുഹൃദയത്തോടുള്ള ഭക്തി (നമ്പ് ൨)
൯൨. അവശ്യം അറിയേണ്ടവ.
൯൩. സത്യമാർഗ്ഗദർശി
൯൪. ക്രിസ്തുമതവും ബുദ്ധമതവും (നമ്പ് ൩)
൯൫. സത്യവേദപ്രകാശിക ൨-ാംഭാഗം (നമ്പ് ൫)
൯൬-൯൦. ഡോൺ ബോസ്കോ
൯൭. സൃഷ്ടികർമ്മം

Registered No. T. 123.

ഇവിടെ വില്പാനുള്ള മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ.

		ക.	ണ.	പ.
ക.	ഹിന്തുമത തത്വശാസ്ത്ര നിരൂപണം (ഇംഗ്ലീഷ്)	ക	ക൦	൦
ഖ.	തത്വവാദി	൦	൨	൦
ഗ.	യഥാർത്ഥമതം	൦	൫	൦
ഘ.	ഗ്രഹപ്രദീപിക	൦	ഖ	൦
ങ.	സത്യവേദപ്രകാശിക (ഒന്നാ ഭാഗം)	൦	൧	൦
ന്യ.	എന്റെ കുബ്ബാനപുസ്തകം	൦	൦	൧
ച.	എന്റെ ആദ്യകുബ്ബാന കൈക്കൊള്ളൽ	൦	ക	ന്യ
ഛ.	ഈശോ സഹവാസം	൦	ക	ന്യ
ജ.	അടർക്കളം	൦	ഖ	൦
ഝ.	പരമസത്യങ്ങൾ	൦	ഖ	ന്യ
ഞ.	കോട്ടയം കൊൺഫറൻസ് പ്രസംഗങ്ങൾ	൦	൨	൦
ട.	ശ്രീയേശു സന്ദേശം	൦	൯	൦
ഠ.	ഗുരോപദേശിക	൦	൨	൦

വേദപുസ്തകം

രാജാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ നാലും, ഇംഗ്ലീഷ്, സുറിയാനി, എബ്രായ എന്നീ ഭാഷകളിലെ പതിപ്പുകളുമായി ഒത്തുനോക്കി, ലത്തീനിൽ നിന്നും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു ലളിതഭാഷയിൽ, ധാരാളം നോട്ടുകളോടും, എബ്രായയിലും പ്രത്യേകിച്ചു 'പാരീത്തായീ'ലും കാണാൻ ഇടയായ വ്യത്യാസങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം പ്രത്യേകം രേഖപ്പെടുത്തിയും വൈദികാനുമതിയോടുകൂടി സ്ഥലം ജൂബിലി മെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സിൽ ഇതാ അടിച്ചു തീർന്നിരിക്കുന്നു. ക്രൗൺ എട്ട്, മേനിക്കടലാസിൽ അഞ്ഞൂറിൽ അധികം പുറങ്ങൾ ഉള്ള ഈ പുസ്തകത്തിന് (തുകൽകെട്ടു വില ക. ഉണ; കാല്ലിക്കോ ക. ണ മാത്രം.)

ആവശ്യക്കാർ ഉടൻ അപേക്ഷിക്കുക.

ആവശ്യപ്പെടേണ്ടും മേൽവിലാസം ലിറ്റ് ഡിറക്ടർ,
പുത്തമ്പള്ളി സെമിനാരി, വരാപ്പുഴ.

N. B. എട്ടണയിൽ കുറഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ ആ വിലയ്ക്കുള്ള സ്റ്റാമ്പുകൾ മുൻകൂർ അയച്ചു തരണമെന്നപേക്ഷ.